

gaaende Talere. Derimod er der i Koncessioner og Reglementer indsat enkelte Ændringer, som ikke fremgaar helt klart, synes jeg, af Betænkningen, men det har ogsaa mindre at sige, for det er Ting, som navnlig skal fastsættes af Ministeriet efter Forhandling med Kommissionen, maa jeg gaa ud fra; det er mere Formuleringen, det kommer an paa der. Men den væsentligste Ændring, der er sket, er den, at medens man ellers plejer at sige: denne Lov gælder ikke for Færøerne, siger man her: denne Lov gælder ikke for Jylland.

Førend jeg omtaler Jylland, vil jeg imidlertid gerne dvæle et Øjeblik ved § 11, som ærede foregaaende Talere ogsaa har berørt. Det glæder mig for saa vidt, at denne, jeg kan godt sige noget bitre Strid, der har været om Ordlyden af § 11, har faaet saa smuk en Afslutning. Der var noget af en principiel Fastholden maaske paa begge Sider af de Standpunkter, man indtog, men som Koncessionen kom til at foreligge for Rigsdagen, indeholdt den en Adgang til Voldgift, men denne Voldgift var ikke tvungen; man har været saa heldig at finde en Middelvej: Voldgift er fremdeles ikke tvungen, men der er tvungen Mægling, og det er jo ganske naturligt. Ikke alene i disse Forhold, der, som det ærede 10de landstingsvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) omtalte, er meget alvorlige og derfor paalægger de forskellige Parter den største Pligt til at være varsomme — det erkender jeg fuldt ud —, men ogsaa i det private Liv er der i Almindelighed tvungen Mægling, idet Parterne skal forhandle med hinanden, forinden Uoverensstemmelser bryder ud i Strid. At det ikke altid sker, er en anden Sag, og det søger man saa at korrigere paa anden Maade; men naar man er noget tilbøjelig til altid at lægge Ansvar nedad, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at det ikke altid er der, det ligger. Ogsaa de, der har med Ledelsen af disse Virksomheder at gøre, har et stort, jeg kan godt sige det største, Ansvar og maa gøre deres til at undgaa unødvendige Rivninger ved forkert Behandling, fordi de ikke rigtig forstaar at omgaa Folk: en ny Mand kommer til, som ikke har tilstrækkelig Verdenserfaring og Menneskekundskab til at behandle Mennesker, og det kan let føre til, at der opstaar en Strid, som kunde være undgaaet, hvis en mere erfaren Mand var kommet til. Altsaa ogsaa der, og ikke mindst der, mener jeg Ansvar maa lægges for, at disse Forhold udvikler sig paa den fredeligste Maade. Der er i Folketingets Ud-

valgsbetænkning lige i Slutningen fremsat nogle Bemærkninger, som jeg fuldt ud kan tiltræde; de vedrører et Andragende eller en Skrivelse, der er sendt fra Telefonfunktionærerne til Folketingets Udvalg.

Som sagt, det, at Loven ikke gælder for Jylland, er den eneste Ændring, der er foretaget. Jeg havde i og for sig ikke set noget galt i, at den havde været gældende der ogsaa, for hvad vilde der ske? Der vilde ske dette, at hvis ikke der bliver Statsdrift i Jylland, bliver der givet Koncessioner paa samme Grundlag som de andre Koncessioner. Det er det, der kunde ske, og det værste, der kunde ske, kan man sige. Men paa den anden Side er der heller ikke noget galt i, at Rigsdagen igen en Gang kan komme til at beskæftige sig med Spørgsmaalet; det kunde tænkes, at man fra forskellig Side, ikke mindst i Folketinget, fra jyske Folketingsmænds Side, gerne vil have det at lege med. Der er jo ganske særlige Forhold derovre, som maaske gør det vanskeligere at ordne Telefonforholdene der. Der er for det første 2 Selskaber, det jyske Telefonselskab, som vist er det vanskeligste, og Sydjysk Telefonselskab, dernæst har Staten Telefoner i Nord, og hvis vi faar Nord-slesvig tilbage, faar den Telefoner i Syd, og udover dette er der forskellige smaa Enklaver med Telefonselskaber liggende hist og her i Sydjylland, af hvilke nogle har Anerkendelse, andre ikke. De bestaar ifølge Forholdenes Magt, ingen har villet røre ved dem, men flere af dem har ikke Anerkendelse. Spørgsmaalet om Stats-overtagelse vil maaske trænge sig stærkere paa derovre, end det har gjort her, netop af praktiske Hensyn, fordi vi i Nordjylland og i Syd har Statstelefoner, og det skulde glæde mig overordentligt, hvis det kunde ende med, at det offentlige overtog Telefonerne i Jylland. De Klager, der høres over Jysk Telefonselskab, er mange. Det kan være, der er enkelte Overdrivelser imellem; men det, der har karakteriseret Ledelsen, ikke mindst den tidligere Ledelse, som vistnok var overmaade praktisk i mange Forhold, men saa lidt smaaligt paa det, har netop været den store Smaalighed, som fandtes. Der er meddelt mig nogle Træk. Jeg skal saaledes anføre, at en Mand en Gang søgte en ekstra Klokke til sin Telefon. Han søgte forskellige Steder, hvor han tænkte sig at kunne faa denne Klokke, men uden Resultat. Endelig blev han henvist til en af Direktørerne. Saa talte han med Direktøren; men vedkommende Direktør sagde: „De faar ingen Klokke.“ Man-